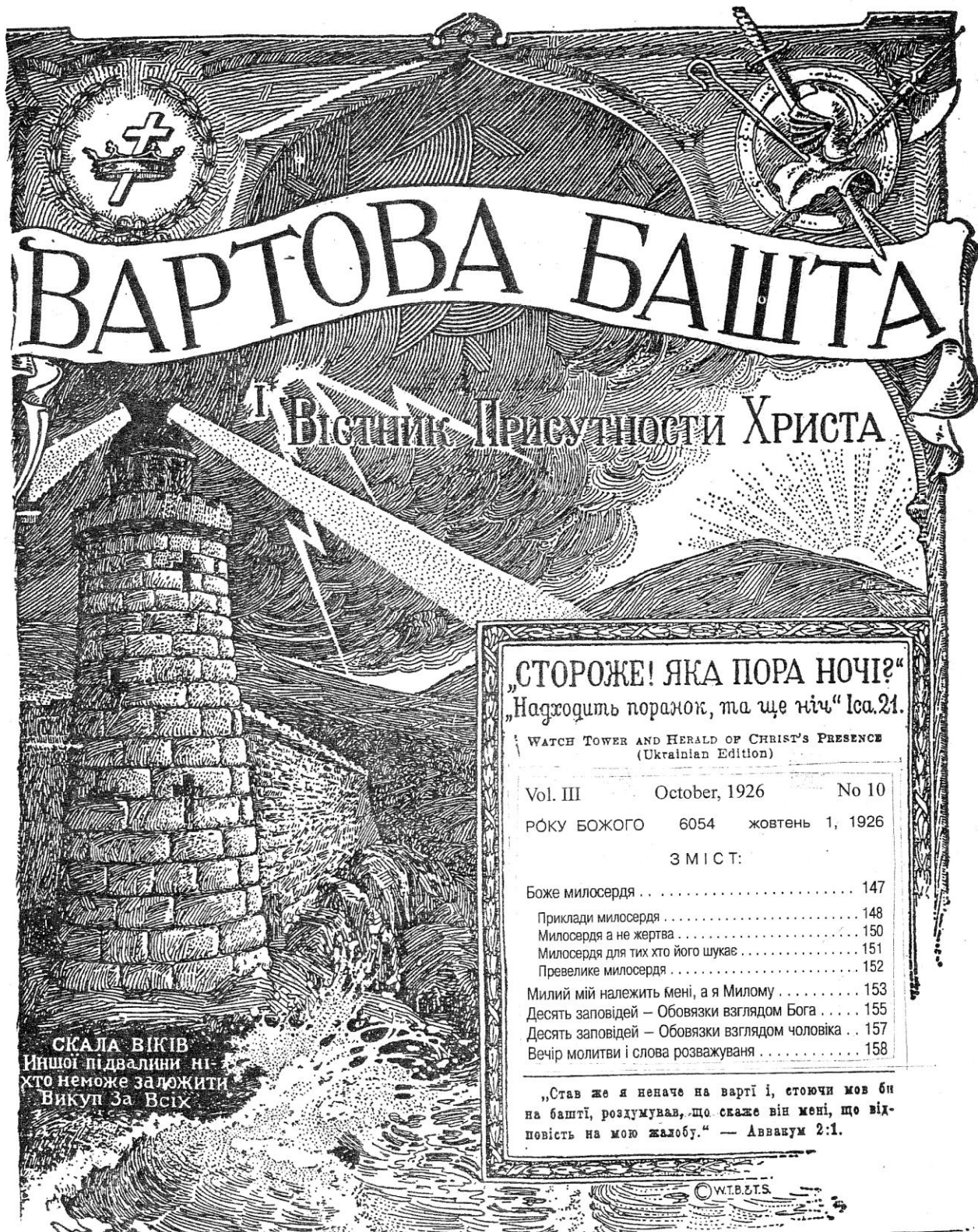

СКАЛА ВІКІВ
Іншої підвалини ні
хто не може заложити
Викуп За Всіх

„СТОРОЖЕ! ЯКА ПОРА НОЧІ?“
„Надходить поранок, та ще ніч“ Іса.21.

WATCH TOWER AND HERALD OF CHRIST'S PRESENCE
(Ukrainian Edition)

Vol. III October, 1926 No 10
РІКУ БОЖОГО 6054 жовтень 1, 1926

З М І С Т:

Боже милосердя	147
Приклади милосердя	148
Милосердя а не жертва	150
Милосердя для тих хто його шукає	151
Превелике милосердя	152
Милий мій належить мені, а я Милому	153
Десять заповідей — Обовязки взглядом Бога	155
Десять заповідей — Обовязки взглядом чоловіка	157
Вечір молитви і слова розважування	158

„Став же я неначе на варті і, стоючи мов би на башті, роздумував, що скаже він мені, що відповість на мою жалобу.“ — Аввакум 2:1.

OWTB&T.S.

землі переполох народів у заколоті, як зареве море та філії [взбудені, невдоволені маси]. І омертвють люди від страху та кидання того, що прийде на вселенну [на всіх людей]: сили бо небесні [церков] захитаються. . . Як побачите, що се стається, айте, що Царство Боже близько. . . Виростуйтеся і підіймайте голови ваші, радуйтеся, бо наближилось викуплення ваше. — ангеліні: Маттея 24:33; Марка 13:29; Луки 21:25-31.

СЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

СЕЙ журнал служить головню на се, аби подавати пояснення до св. Письма і поучення з него. Заложений (1884. р.) в англійській мові, аби ширити науку Ісуса Христа, він не тільки допомагає дітям Божим при студійованню св. Письма, але також подає, коли Товариство має свої конвенції, повідомляє о приході представителів Товариства так званих „пильгримів“ і подає звіти з конвенцій.

Наші так звані „Верійські лекції“ подають і поясняють в приступний спосіб „ВИКЛАДИ СВ. ПИСЬМА“, видані товариством і є дуже помічні всім тим, хто хоче досягнути почитний ступінь т. зв. „Вербі Деї Міністер“ (В. Д. М. — V. D. M.), що означає: Слуга Слова Божого.

Сей журнал боронить головню сеї єдиної і правдивої підстави надії Християн, котру загально всі відкинули, іменню ВИКУП (відкуплене) дорогоцінною кровю (смертю) „чоловіка Ісуса Христа, що дав себе на ВИКУП (як відповідну ціну) за всіх“ (1. лист Петра 1:19; 1. лист до Тимотея 2:6). Будуючи отже на тім певнім фундаменті: золото, срібло і дорогі каміння-жемчуги слова Божого (1. до Коринтян 3:11-25; 2. Петра 1:5-11), даліше цілею сего журналу є показати всім: яка є спільність тайни, котра була укрита в Бозі..., щоби тепер об'явилась через Церкву всяка премудрість Божя — „котра в інших родах (віках) не була об'явлена синам людським так, як тепер є вона об'явлена.“ — до Ефесян 3:5-10.

Сей журнал є незалежний від всяких партій, сект або віроісповідань, яких собі натворили люде; а старається кожне своє слово підпорядкувати у всім під волю Божу в Христі, як учить сего св. Письмо. Дятого може сміло говорити і розбирати кожне слово, яке голосив Ісус, — відповідно до сего, як нам Бог уділити своєї мудрости порозуміти Його слово. Наше становище не є догматичне, але певне; бо що знаємо, се твердим, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Ми є як ті слуги, котрі виконуємо Його службу; дятого рішене наше, що має бути поміщене в сім журналі а що ні залежить від сего, як ми розуміємо Його волю, науку Його слова, аби скріпляти Його людей в ласці Божій і в знанню. Тому не тільки просимо наших читачів, але домагаємось від них, аби досліджували кожне написане тут слово при помочи неомильного слова Божого, і тому для лекшого провірення наводимо звичайно голес і стих з Пророків і Апостолів.

СВ. ПИСЬМО ВИРАЗНО І ЯСНО УЧИТЬ НАС:

ЩО ЦЕРКВА — се „храм живого Бога“, се особливше „діло рук Його“, що будова її відбувалася через цілий Євангельський вік, — се є від часу, як Ісус Христос стався Відкупителем цілого світа і Угольним каменем свого храму. Через сей то храм, скоро буде він докінчений, Бог зішле благословення на „всіх людей“ і тоді вони будуть мати приступ до Него. — 1. до Коринтян 3:16, 17; до Ефесян 2:20, 22; 1. Мойсея 28:4; до Галат 3:29.

Що хто в тім часі увірить в ЖЕРТВУ ХРИСТА ЗА ГРІХ і посвятиться Йому, сего буде Він неначе обтісовати, допасовувати і вигладжувати, а скоро буде готовий і докінчений остатній з тих „живих камінів“ з „вибраних і дорогих“, тоді великий Майстер-Учитель згромадить їх разом при першім воскресенню. Тоді ся Церква буде наповнена Його славою і станеться місцем стріч між Богом а людьми через цілих тисяч літ. — Одкрите 15:5-8.

Що підставою надії так для Церкви, як і для світа є се, що „Ісус Христос з ласки Божої пожив смерті за „всіх“, стався „викупом за всіх“ і, що Він буде „правдивим світлом, що просвічає КОЖДОГО ЧОЛОВІКА, що приходить на світ“ у „властисім на се часі.“ — до Жидів 2:9; Йоан 1:9; до Тимотея 2:5, 6.

Що надією Церкви є, що вона буде такою, яким є її Господь, буде „бачити Його таким, яким Він є“, буде „учасником Божої природи“ і буде мати участь в Його славі, як Його співнаслідник. — 1 Йоана 3:2; Йоан 17:24; до Рим. 8:17; 2 Петра 1:4. Що в теперішнім часі Церква, святі мають себе видосконалити, усовершенити до служби в будучности; мають розвинути в собі всяку ласку; бути свідками Божими перед світом і приготувати себе на царів і священників в будучих віках. — до Ефесян 4:12; Маттея 24:14; Одкрите 1:6; 20:6.

Що назія світа лежить в благословеннях, о котрих довідаються і отримають всі люде через Царство Христа, що буде тривати тисяч літ. Всі, що схотять бути послужні законам і їх виповняти, отримають з рук свого Відкупителя і прославленої Церкви все те, що Адам утратив, а всі уперті в злім і непоправні будуть ЗНИЩЕНІ. — Діяння св. Апостолів 3:19-23; Ісаїя 35.

WARTOWA BASHTA

Published by WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY,
18 Concord Street, Brooklyn, N. Y.

Yearly Subscription Price: United States, \$1.00; Canada and Miscellaneous Foreign, \$1.50.

Entered as second-class matter February 14, 1924, at the postoffice at Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

(Сей журнал виходить в кількох мовах)

РЕДАКЦІЙНИЙ КОМІТЕТ: Сей журнал виходить під надзором комітету, в склад котрого входять: J. F. Rutherford, W. E. Van Amburgh, J. Hemery, C. E. Stewart, R. H. Barber. Кожний артикул уміщений в англійським журналі читає і одобряє найменше трьох його членів.

Передплату в Сполучених Державах Америки можна посилати Моні ордерами або через Експрес компанію або банковими дрефтами. З Канади і прочих країв треба посилати передплату Міжнародним поштовим переказом.

ПЕРЕДПЛАТА за Вартову Башту на рік виносить: в Сполучених Державах \$1.00, для Канади \$1.50; для Галичини і Волиня 4 золоті пол.; для Чехо-Слованії 30 корон; для Буковини 100 левів; для Франції 17 франків; для Бразилії 10 мільрейсів; для Аргентини 3 пеза. Грошеві моні ордери адресувати тільки так: The Watch Tower 18 Concord St., Brooklyn, N. Y.

УВАГА ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ! В нас є такий звичай, що не висилаємо спеціального повідомлення, що отримано належитість ані не повідомляємо, що передплата скінчилась, тільки зазначаємо се побіч адреси.

Для бідних, що не можуть заплатити за наш журнал, а хочуть його читати, висилаємо даром, если о се попросять. Сей журнал виходить раз в місяць. Поодинокое число стоить 10 центів, гуртом 5 центів.

Тут подаємо відділи нашого Товариства, де можна впрост в даній країні набути св. Письмо, або Біблії, і підручники видані Товариством, котрі узекшують зрозуміння неясних стихів.

Интересовані з Канади в справі книжок прошені писати на адресу:

I. B. S. A. (Ukr. branch), 38-40 Irwin Ave., Toronto, Ont.

Всіх интересованих в Бразилії в справі набутия книжок просимо вдаватися на таку адресу:

I. B. S. A., (Ukrainian Branch)

Postoffice Box No. 2652, Rio de Janeiro, Brazil.

Всі интересовані з Аргентини в справі набутия книжок прошені вдаватися на таку адресу:

I. B. S. A., (Ukrainian Branch)

Calle Moreno 907, Depto 5, Buenos Aires, Argentina.

У всіх інших справах звертатися впрост до головного відділу.

ВАЖНЕ! Проситься братів, щоби в справах Товариства не писали листи на приватне імя, але адресували, як понище подано — головню звернули увагу на адресу і адресували так:

International Bible Students Association,
Ukrainian Department.

18 Concord Street Brooklyn, N. Y.
(Проситься, задля порядку кождоразово додавати укр. відділ).

Увага: Проситься всіх братів звернути бачну увагу на передплату Вартової Башти, як для себе, так і для братів в старім краю

ВАРТОВА БАШТА

Річ. III.

Жовтень-October, 1, 1926

№ 10

Боже милосерде

„Милосерде вам і мир і любов нехай умножиться.” — Соборне Послання Юди 2.

Коли ап. Юда званий Тадеєм писав свій лист до любих в Господі, він хотів в нім поставити їм переред очі Божі прикмети, котрі вони мали в собі виробляти. До таких належить милосерде. Пророк Давид каже, що Боже милосерде пробуває во віки. Хтось милосердиться над другим, кажемо тоді, если він не хоче карати другого, що учинив йому кривду, хотяй міг його укарати; коли хто в своїм обходженню або поведенню з другим має до нього співчуття; і своє співчуття оказує ділом. З певністю перший чоловік мусів посідати сю божественну прикмету в своїй совершености, але через свій упадок він стратив, так що тепер не лишилось з того майже нічого, бо дуже мале милосерде бачимо нині на світі.

Люде на високих становищах, що мають у своїх руках велику силу і владу, уживають її на те, щоби тільки їм було добре. Нехай бідний чоловік, котрий дійсно є покривджений, опімнеться о свою кривду і жадає справедливости для себе, то могуті сього світа зараз готові його укарати без найменшого милосердя. Кождий бачить, що тим а тим діється кривда і повиннося оказати їм справедливість, але самолюбство противиться тому і до кривди додає нову кривду. Таке діється по цілм світі. Як примір того нехай послужить нам, що сталося в Америці з одним урядником, в котрого серці було почуття справедливости. Один публичний урядник скритикував рішення найвисшого суду, показуючи, що таким своїм рішенням найвищий суд скривдив публику або загал людей, а станув по стороні багатї корпорациї. За се, що той урядник скористав із свободи слова і висказав свою гадку, найвищий суд укарав його вязницею або показав, що в нім не було ніякого милосердя. Бо хотяй би навіть сей нисший урядник провинився, бо критикував рішення найвисшого суду, то люде, що сидять там мали би людське серце, знайшли би для нього узгодженне. Але инакше поступає наш Отець небесний з тими, котрі Його зневажають!

Боже милосерде зглядом людей бачимо на кождім кроці. Ап. Юда Тадей заохочує всіх, що посвятилися Господу, щоби і вони оказували такі чесноти в своїм життю. Ап. Петро каже, що ми як Християне повинні додати до своєї віри чесноту-мужество і знання і повдержність, контролю над собою, і терпеливість і побожність і братню любов і любов до всіх. Але ми не можемо сього осягнути, если не будемо оказувати при тім милосердя.

Бог зливає благословення на свої сотворіння і то в такій великій мірі, так що св. Письмо каже, що милосерде Боже преумножилось. Тому можемо безпечно сподіватись, що если будемо старатися уложити своє життя відповідно до Божих розпоряджень, тоді Бог зішле нам свої многі благословення, а в тім також і милосерде.

Бог є жерелом з котрого випливають премногі милосердя, неначе води спокійної ріки. Пророк написав пісню о Божім милосердї і так каже: „Хваліте Господа небесного, бо милосерде його вічне.” І дальше каже, що Єгова „один творить чудеса”, що своєю премудростю сотворив Він небеса і землю і води. Він сотворив великі світила, сонце, щоби правило днем, а місяць і звізди, щоби правили ночью, бо Його милосерде пробуває во віки. Він є той, що згадав на нас, котрі були в упавшій стані і приготував для нас викупленне і кормить нас хлібом і веде нас дорогою праведности. Тому „хваліть Бога небесного, бо його милосерде вічне.” — Псалма 136.

Ап. Павло каже, що ми підлягаємо подібним покусам, що і прочі люде. Се значить, покусам, яким підпадає світ, таким мусимо підпадати і ми. В часі теперішнього горя, коли на світі шаліє така ненависть і злоба, завзятість і утиск сильних над слабшими, о, який прекрасний час для кождого Християнина старатись о скільки можливо пізнати сей предмет милосердя і оказувати його в своїм життю, подібно, як се Бог чинить!

“Пророк Михей, розважаючи о великім Божім милосерддю, так пише: „О, хто такий Бог, як ти, що гріхи прощаєш і не пам’ятаєш проступків останкові насліддя твого? Ні, Він не гнівається по віки, бо любить милосердуватись. Так Він знов змилосердиться над нами, зотре беззаконність нашу. Ти вкинеш у глибін морську гріхи наші.” — Михей 7:18,19.

Приклади милосердя

“Наші перші родичі з розмислом переступили заповідь Божу, і тому сейчас підпали під прокляття і знищення. Але Бог з милосердя дозволив їм ще жити по тім. Боже милосерде заховало життя Каїна, і Бог поклав знак на нім, щоб хто не убив його, коли знайде його. Бог в своїм милосерддю пощадив Нояга і його родину в часі потопу. Бог також в своїм милосерддю випровадив Лота і його дочки з Содоми. Коли слуга Авраамів пішов шукати жінки для Ісаака, то й тоді Боже милосерде провадило його стопами. — 1. Мой. 24:28.

“Бог не є обов’язаний чинити що будь ні для Жидів ні для Язичників-Поган. Коли Його закон зістав зломаний, переступлений, тоді справедливність його могла жадати життя всіх. Але Він об’явив нам, що замість держати їх все в смерті, Він окаже для них своє милосерде так Жидам, як і Язичникам-Поганам; Він приготував плян спасення і визволення для всіх, хто навернеться від неправедної дороги а стане чинити добре і праве. Він говорить нам, що Він має необмежену ніким власть і після своєї уподоби може уділяти своє милосерде кому схоче.

Если Він уділяє кому своє милосерде, тим Він ще не ломить свого божественного права, ні також ніякої своєї прикмети. Він так сказав до Мойсея: „Помилую, кого помилую, і змилосерджуся, над ким змилосерджусь.” — до Римлян 9:15.

“По тім, як Єгова рукою Мойсея випровадив дітей Ізраїля з Єгипту, тоді вони заспівали піснь визволення, в котрій прославляли Боже милосерде. В далеко більшій мірі і в чудесніший спосіб се станеться в недалекій будучности, коли Бог стане визволяти людей із кайдан диявольського царства і поставить її на святій дорозі, щоб могли прийти назад до безграничного мира і щастя, яке втратили через гріх перших родичів. Тоді то буде мож ще вірніше сказати: „Ти вивів правдою твоєю люде сі з неволі, і провів потужно в землю, в займище спасення.” (2. Мой. 15:13) Сі слова здійсняться, коли Христос при кінці свого царства припровадить послушних людей перед Єгову і сей прийме їх до щастя у своїм вічному царстві.

“Люде з природи є самолюбні. Коли оказують кому яке милосерде, то все немов скупю. Але, коли Бог оказує своє милосерде, тоді воно не має гріниць. Господь милосердний і благий, до гніву повільний і милостю великий. Господь благий до всіх і милосерде понад усі діла його.” — Псалма 143: 8,9.

“Ап. Павло так каже о Божім милосерддю: „Бог є благий на милосерде по превеликій любови своїй, котрою полюбив нас.” (до Ефесян 2:4) Ап. Петро, прославляючи Боже милосерде, каже: „котрий по великому своєму милосерддю знов породив нас на впованне живе воскресенням Ісуса Христа із мертвих.” (1 Петра 1:3) Справді, Боже милосерде є велике, красне і миле.

“Мойсей був посередником між Богом а Ізраїлем, бо через Мойсея, як посередника, Бог заключив завіт або угоду з сим народом. Мойсей був образом на Христа, котрий буде посередником між Богом і людьми і за посередництвом котрого Бог уділить своє милосерде всім людям. Коли одні із звідунів, що їх післав Мойсей, щоб розглянули Канаан, по своїм повороті стали оповідати неправдиві річі про сей край і коли Бог сказав Мойсейови, що Він думає за се укарати їх помором, а з нього учинити великий нарід, тоді Мойсей став заступатися перед Богом за ними, благаючи: Молю Тебе, Боже! „Нехай возвеселиться сила твоя, Господи, як обіцявав еси словами: Господь повільний до гніву і великий милосердем, прощає провини і переступи, хоч не вважає безвинним винуватого, карає провину батьківську на синях у третьому і четвертому поколінні. Прости провину люду сього по великому милосерддю твоєму, так як простив еси людям сим від Єгипту аж досі.” — 4 кн. Мойсея 14:17-19.

Світ не приготований на милосерде

“Заким чоловік зможе отримати і оцінити Боже милосерде, він мусить наперед мати відповідне серце, щоб міг оцінити се милосерде. Світ, будучи під панованнем гнобителя сатани, став надзвичайно злий. У більшости людей, серце немов камінне. Та їх злоба доходить вже до останніх гріниць. Тяжкі проби і потрясаючі події, які ще прийдуть на людей, учинять, що вони змінять свій ум і серце і приймуть і оцінять милосерде Боже. Їх горе і біда стане для Бога нагодою показати їм своє милосерде. Тоді „Бог пішле ласку (милосерде) свою і правду.” (Псалма 57:3) Тоді здійсняться слова „Стрінулись милосерде (ласка) і правда; справедливість і мир поцілувались. Зійде правда на землі, а справедливість буде диви-

тись з неба. І пішле Господь добро, і земля наша видасть свій плід. Буде йти справедливість поперед нього, і ставити стопи його на праву дорогу." — Псалма 85:10-13

¹³Бог оказав своє милосерде в часі євангельського віку головню для тих, котрі учинили завіт з Богом при жертві і стараються виконати її із всіх сил. Але ніхто з них не увійде до царства если наперед не виробить собі сеї прикмети милосердя. Він мусить навчитися наперед оказувати її своїм братям а відтак і всім, як тільки до сього надається нагода і можливість.

¹⁴Бог оказує своє милосерде зглядом тих, що будуть становити тіло Христа, і опісля через голову і його тіло злиє своє милосерде так на Жидів, як і на Язичників в часі пановання Христа. О тім ап. Павло так каже: „Бо як і ви (Язичники) колись противились Богу, тепер же помилувані через непокору сих (Жидів), так і сі тепер противились (не увірували в Христа Ісуса), щоби через ваше помилування і їх помилувано." — до Римлян 11:30-32.

¹⁵Длятого, щоби Християнин міг пізнати і навчитись милосердя і знати, як його оказувати зглядом других, мусить розважати над тим, як Бог Єгова і його возлюблений Син оказують своє милосерде зглядом тих, котрі стараються спізнати і чинити Його волю. На доказ сього маємо в св. Письмі багато прикладів. Довгі віки світ жде на благословення і на милосерде, яке Бог має зіслати на нього. Світ стогне і мучиться і вижидає, коли Бог окаже своє милосерде через Христа, але чого сподіється сам не знає. Та вже в не дуже довгій часі вони переконаються і спізнають, бо Царство Боже наблизилось.

¹⁶Божий пророк, станувши духом на початку пановання Христа, так прославляє довго вичікуване милосерде і правду, кажучи: „Заспівайте Господеві пісню нову! Він бо сотворив чудеса; правниця і святе рамя його дали побіду. Єгова (Господь) об'явив спасення своє, перед очима народів відкрив свою справедливість. Згадав про милосерде своє і про свою вірність для дому Ізраїля (по правилу Жидам найперше а опісля) всі кінці землі побачили спасення Бога нашого. В радости співайте Господеві, вся земля! У захваті пісні похвальні заспівайте! Принесіть похвальні пісні Господеві при гуслях, приспівуючи при гуслях голосами. Трубами кованими і голосом рога засурміть перед царем Господом. Нехай заграє море і повня його, круг землі і що живе на ній. Нехай ріки в долоні плещуть, гори разом торжествують перед Господом. Він судити ме землю по справедливості і по правді—народи." — Пс. 98:1-9.

Надія на Його милосерде

¹⁷Будуче царство правди і милосердя є для спеціальної класи людей; воно не є для тих, що продумують зло і чинять його. Премудрий Соломон каже: „Помиляються ті, що задумують зло; бо любов і (віра) милосерде тим, хто думає про добре." Хто є доброго серця, хто уважає на ближнього свого, такий буде спасений; тільки такий остане при життю. — Кн. Прип. Соломон. 14:22.

¹⁸Коли прийде се царство правди і милосердя, тоді люде навчатись почитати Бога Єгову, і в такий спосіб земля очиститься із всякого зла. „Милосердем і правдою обмивається гріх, і страх Господень відводить людей від зла." (Кн. Прип. Сол. 16:6) Хто скористає з сього царства сей перейметься його засадами і буде оказувати їх в своїм життю. „Нехай милосерде тебе не кидає та правда; носи на шиї їх і напиши на таблиці серця твого, а станеш любим і приятним Богу і людям." — Кн. Прип. Соломонових 3:3,4.

¹⁹Кожний правдиво великий чоловік є все милосердний, і ніколи не покидає нікого, хто покладає надію на нього. Так подібно і „Господеві любі боячіся його, і хто вповає на милосерде його. — Псалма 147:11.

²⁰Єгова головню опікується тими, котрі, як сказано в Псалмі (33:17-22), в часі, в котрім ми жнемо мають таку надію на Його. Се не тому станеться, що вони чули, що мільони людей перейде живими до сього царства, не тому вони заховані в темну годину, яка заляже цілу землю, але тому, що вони положили свою надію на Бога одного.

²¹„Марна надія спастись конем; хоч велика в його сила, не втікти йому. Ось бо Господні очі на тих, що бояться Його, на тих, що вповують на милосерде його, щоб ратувати душу їх від смерті і спасти життя підчас голоднечі. Душа наша чекає на Господа. Він наша поміч і щит наш. Ним звеселиться серце наше, бо ми вповали на святе ім'я його. Милосерде твоє, Господи нехай буде над нами, бо ми вповали на тебе." — Псалма 33: 17-22.

²²А о собі пророк так каже: „Я мов олівне дерево (котре росте тисячі літ) зелене в дому Божім; я надіюсь на милосерде Боже по віки." (Пс. 52:8) Він був певний, що коли повірив у Боже милосерде, не ошукається. Він був певний, що де тільки піде, там Боже милосерде не опустить його і він не буде мати недостачі в ніч. Тому каже: „Боже, сило моя! До тебе я обертаюсь, ти бо прибіжище мое, — перед всяким нещастем мене захищаєш." — Псалма 59:9, 10.

Осередок Його милосердя

²⁵Осередок Божого милосердя є Ісус. Коли Марія довідалась, що має бути матерю Спасителя світа, так сказала о Бозі: „Ти прийняв Ізраїля слугу свого на спомин милосердя, як промовив до батьків наших.” (Лука 1:54) І також Захарія, отець Йоана Хрестителя, сповнившись духом святим, прорік, що рожество Ісуса буде на се, „щоби зробити милосерде отцям нашим.” (Лука 1:67, 72) І поетичними словами він так дальше каже о любім милосердю Божім, „в котрім відвідав нас Схід з висоти, що засіяв сидячим в темряві і в тіни смертній, щоб направити ноги наші на дорогу упокою.” — Лука 1:78, 79.

²⁶Як було пророковано о нашім Господі Ісусі, а головнo о його милосердю, се оказалось обильно при його першім приході, а еще в далеко більший мірi окажется се в часі його царства, котре вже наблизилося. Як довго був Він на землі оказував своє милосерде для всіх пригнетених і прибитих нещастем. Люде року міли се дуже добре і тому так дуже бажали, щоб Він був царем.

²⁷Коли двох сліпих людей довідалося, що Ісус йде дорогою, стали йти за ним і кричали, благаючи: Сину Давидів, помилуй нас! І яке милосерде оказав їм Ісус! Він привернув їм зір, котрих така довга ніч окривала. Вони побачили красне небо і поля і цвіти і дорогі особи. — Мат. 9:27-31.

²⁸Майже те саме учинив Ісус з двома сліпцями близько Єрихону, котрі „почувши, що Ісус переходить, кричали кажучи: Змилосердись над нами, Господи, Сину Давидів.” (Мат. 20:30-34; Марко 10:46-52) В обидвох случаях Ісус не відмовив їм уділити милосердя.

²⁹Коли десять прокажених довідалися, що Ісус йде в сторону Єрусалиму, вони спізнали, що тепер надійшов для них відповідний час, щоби увільнитись з сеї живої смерти, в якій проживали, і піднесли свій голос і стали кликати: Ісусе, наставниче, помилуй нас. (Лука 17:11-19) Ісус оздоровив всіх десять, але тільки один з них уважав за відповідне прийти і подякувати Йому. Так само діється і тепер. Богато т. зв. християн отримує ласку і милосерде з рук Бога, але не уважають за відповідне звернутись до Нього і подякувати Йому, посвятивши все своє і стати служити для Нього.

³⁰Одна жінка прийшла до нього і стала просити Його: „Помилуй мене, Господи, Сину Давидів; дочка моя тяжко біснується.” І Ісус учувши її просьбу, змилосердивсь над нею, хотяй вона навіть не була Жидівкою. (Мат. 15:

22)) Також один отець приступив до Ісуса і став подібно просити, і Ісус уділив і йому свого милосердя. — Мат. 17:14-21.

Милосерде а не жертва

³¹Коли Ісус був у Капернаумі, Фарисеї стали критикувати Ісуса, позаяк він їв з митарями і грішниками. Та Ісус згавбив їх кажучи: „Здоровим не треба лікаря, а тільки недужим. От же йдіть і навчіться, що воно єсть: Милосердя хочу, а не жертви. Бо не прийшов я звати праведних а грішних до покаяння.” Мат. 9:12,13.

³²Ісус також і на другім місці покликався на ті самі слова пророка (Осії 6:6) і зацитував їх фарисеям, коли нарікали, що його ученики зривали колоссе і розтирала і їли, йдучи дорогою, бо були голодні. (Мат. 12:1-8) Ісус сказав, що його ученики тим ще не прогрішили, що розтирали колоссе і їли зерно.

³³Пізнійше Ісус дуже ганив сих людей, фарисеїв. Викидав їм до очей, що вони були самолюбні, захланні на гріш і не мали милосердя, звертаючи увагу на маленькі річи, а залишаючи важнійші в законі: суд і милосерде і віру. — Мат. 23:23.

³⁴Хотяй наш Господь Ісус, як духовна істота, був милосердний, то однак Отець знав, що Він не міг бути там так милосердний, як коли стане чоловіком. „Тому мусів у всім уподобитись братам, щоб бути милосердним і вірним архиєреєм у Божих справах, щоб переблагати за гріхи людські.” — до Жидів 2:17.

³⁵Але найбільші милосердя Ісус ще обявить. Все, що Він учинив досі, се було немов тінею того, що прийде опісля. Тому ап. Юда напминає: Хороніть себе у любови Божій, дождаючи милосердя нашого Господа Ісуса Христа до життя вічного.” (Юда 21) Найважнійша річ, на яку ученики Христові вижидають, се славне явлення Господа Ісуса. (до Тит. 2:13) Перші ученики Ісуса Христа знали добре, що воскресенне Церкви не може бути скорше, аж явиться Христос вдруге; і що тоді також наступить реституція світа. Перші Християне, як видно лучше розуміли, як так звані нинішні християне.

Посудини милосердя

³⁶Ап. Павло називає членів церкви „посудинами милосердя, котрих Бог приготував на славу; нас, котрих і покликав, не тільки з Жидів, але і з Поган-Язичників.” (Римл 9:23,24) Сам апостол був одною з таких посудин. Він ніколи не забув, що він був колись гонителем святих Господніх, і тому дуже часто говорить

о собі, як о такім, що від Господа отримав милосерде. (1 до Кор. 7:25) Він каже, що Бог тому оказав йому своє милосерде, щоби на нім показати приклад, як Він буде поступати з тим, що будуть вірити в Бога (1 до Тимот. 1:16), і тому, бо він діяв се в несвідомості. (1 Тимот. 1:13) І в міру сього, як він отримав милосерде від Бога в такій мірі він старався оказати милосерде тим, до котрих проповідав. — 2 Кор. 4:1.

³⁷Апостол знав добре, що спасенне, якого він став учасником, не прийшло до нього тому, що він вірно заховував закон, ні за його діла у світі, бо він виразно каже: „що не з праведних діл, що ми робили, а в своїм милосердю Він спас нас, купелею новонародження і обновлення святого духа.“ — до Тита 3:5.

³⁸Ап. Павло був шляхотного серця; і всі доброго серця люде є все вдячні тим, хто їм що учинить. Яке тепле почуття горить у наших серцях до нього і до Онисифора, коли читаємо, що всі, що були в Азії, відвернулися від нього коли він був в'язнений в Римі, з виїмкою одного! І зовсім певно, що наш Господь вислухає просьби його: „Нехай-же Господь дасть милосерде Онисифоровому дому, бо він часто мене покріпляв і не встидався моїх кайдан, а будши в Римі, дуже пильно мене шукав, та й знайшов. Нехай дасть йому Господь знайти милосерде Господнє в той день; а скільки він для мене зробив в Єфезі, ти краще знаєш.“ — 2. до Тимотея 1:16-18.

³⁹Ап. Петро перший, котрий мав занести свідцтво о царстві Божім до Поган-Язичників, нищучи до „посудин милосердя“, що були розсіяні по Понті, Галації, Кападокії, і Витинії, каже їм, що „вони рід вибраний, царське священство, нарід святий, люде прибрані, щоб звіщали чесноти Того, котрий їх покликав із темряви у дивне своє світло. Ви колись і не народ, а тепер народ Божий; непомилувані, а тепер помилувані.“ — 1. Петра 2:9,10.

Милосерде для тих, хто його шукає.

⁴⁰Милосерде головно для тих, хто його шукає. „Ти бо Господи благий і лагідний і дуже милосердний для всіх хто призиває тебе.“ (Пс. 86: 5) „Бо як високо небо над землею, таке велике милосерде Його над тими, що бояться Його.“ (Псал. 103:11) „І милосерде Його від роду до роду на боячихся його.“ — Лука 1:50.

⁴¹Коли зближаємось сміло і з вірою до престола милосердя, тоді отримуємо милосерде і знаходимо ласку в часі потреби. до Жидів 4: 16) Коли Давид був в потребі, коли „нога його хиталась, тоді милосерде Боже піддержало його.“ — Пс. 94:18.

⁴²Бог уділяє своє милосерде також серед інших обставин. Він уділяє тим, хто вповає на Господа; (Псал. 32:10) також тим хто любить Його (Неемія 1:5); і тим, хто сіє праведність (Осія 10:12); і тим, котрі водяться духом (Галат 6:16); і тим, хто сам є милосердний. — Мат. 5:7.

⁴³Найпевніша дорога щоби досягнути милосердя, треба в самому собі виробляти духа милосердя зглядом других і оказувати милосерде учинками і в простоті. (до Римлян 12:8) Премудрість, що звище, є повна милосердя і добрих овочів. (Яков 3:17) „Ділати справедливо, любити милосердні вчинки і ходити в покорі перед Богом своїм“ (Михей 6:8) се три найважливіші річи, яких Бог жадає від кожного. Приповідь о добрім Самарянину показує, що той заховує по правді заповідь Божу: „Люби ближнього твого, як себе самого,“ хто оказує милосерде в нещастю. (Лука 10:37) Під сим розуміємо духово нещасних людей і матеріально або тілесно. (Юда 22) Премудрий Соломон каже: „Хто справедливий і милосердний, знайде той життє, правду і повагу.“ — Книга Прип. Соломона 21:21.

Коли милосерде відмовляється.

⁴⁴Хто заперечує милосерде другому, сей тим самим заперечує його собі самому. Пророк Давид пророкував, що місце Юди займе хто другий, кажучи: „Нехай нікого не має, хто постояв би в доброті до нього, . . . тому, що не творив він милости і гнобив чоловіка нужденного і бідного і засмученого в серці (Ісуса Христа).“ (Ісал. 109:12,16) А в приповіді о немилосерднім слугі, котрий не хотів змилосердитись над своїм товаришем, показано, що він тим самим заперечив милосерде і для себе. „Так і Отець мій небесний робити не вам, як не прощати мисте братови своєму від сердець ваших провин їх.“ (Мат. 18:35) „Бо суд без милосердя тому, хто не учинив милосердя; а (вихваляється) милосерде перевищує суд.“ (Яков 2:13) Одною з причин, чому на світ прийде страшне горе, є се, що „нема ні правди, ні милосердя, ані знання Бога на землі.“ — Осія 4:1.

⁴⁵Часто трапляється, що Бог якийсь час оказує своє милосерде певній особі, а опісля, коли вона не гідна того, віднімає його, як се було з Юдою або з царем Савлом. Був час, коли Давид був дуже затрівожений і не міг зблизитися до Бога (правдоподібно за свій гріх зглядом Урії) і він питав чи може часами він зістав відкинений вже хотя так не було. Коли Бог через уста пророка сказав йому, що він не буде відкинений від Бога, тоді сей з одушевлен-

нем закликав: „В день тісноти моєї шукав я Господа; простирав в ночі руки мої без устанку; душа моя марно шукала віради. Спогадав я Господа і застогнав, став я думати і знемігся духом. Ти держав повійки очей моїх; я стрвожився і відняло мені мову. Спогадав я дні давні, літа віків минувших (як Бог обходився з отцями в давнині). Згадав в ночі пісні мої; думав-гадав я в серці моїм, і дух мій допитувався: Чи по віки відкине мене Господь, і не явить більше ласки своєї? Хиба на завсіді кінець доброти Його? Скінчились слова з роду в рід? Чи забув Бог милосердуватись? Хиба Він в гніві зачинив милосерде своє?“ — Псалма 77:2-9.

“Бог не відступить від своєї дороги і не дасть милосердя тим, хто любить лож і йде радше за марницями, як за пожиточними річями, коли надійде час і він спізнає, що є добре. Бо добре каже пророк: „Хто марні і ложні боги шанує, той покинув Милосердного свого.“ (Йоан 2:9) Для тих, що хочуть бути праведними і хочуть чинити праведне, буде вічне милосерде; а хто буде бажав зла, сей буде відтятий раз на все; і Давид молив Бога, щоби той час вже раз прийшов. — Псалма 143:12.

Превелике милосерде

“Я ж по великому милосердю увійду в дім твоїй” — каже пророк Давид (5:7); і в такий спосіб і ми також увійдемо. Нема іншого входу до дому, що не є побудований людськими руками, а вічний на небесіх. Над нами всіма Бог оказує превелике своє милосерде. Крім милосердя Божого маємо ще інші багатства. Йоан в своїм посланні (2. Йоана 3) бажає нам ласки Божої, милосердя і мира-впокою; а Павло бажає нам того самого три рази. (1 до Тимотея 1:2; 2 до Тимот. 1:2;; до Тита 1:4) А Псалмонівець каже, що „милосерде і благодать будуть провожати мене по всі дні життя мого.“ — Псалма 23:6.

“Можливо, що Давид не розумів добре, що він говорив; але ми тепер бачимо, що коли він сказав: „Господи милосерде твоє сягає на небеса“ (Псалма 36:3), дух святий через нього вказував на той час, коли Церква Божа воскресне і враз з своєю Головою розпічне діло покращення і відсвіження, стане підносити з упадку умираючий людський рід і мертвих, і припроваджувати їх до життя і до давнього образу і подоби Божої в раю.

“Коли надійде сейчас, тоді всі люде стануть прославляти Боже милосерде. (Римлян 15:9) Тоді так Ізраїль, як і увесь світ зрозуміє слова ап. Павла, котрі він колись писав, „що осліплення від часті Ізраїлеви сталося,

доки сповнення Поган-Язичників увійде. І так увесь Ізраїль спасеться, як написано: Прийде з Сиону Збавитель, і відверне безбожже від Якова: бо се їм від мене завіт, коли зниму гріхи їх. По благовістю (если розходиться о евангелію) вони вороги задля нас; по вибранню (але коли возьмемо на взгляд вибранне) то вони полюблені задля вітців. Бо в даруванні і покликанні Бог не кається. (Коли Бог що дає, дарує, або кличе кого, Він опісля не відкинує сього) Бо і як ви колись противились Богу, тепер же помилувані через непокору тих, так і сі тепер противились (Богу), щоб через ваше помилування їх помилувано. Бо Бог зачинив всіх в непокору, щоб усіх помилувати. О, глибино багатства і мудрости і розуму Божого! Як невідомі присуди Його і недосліджені дороги Його.“ — Римлян 11: 24-33.

“Справді, о, Боже, „милосерде твоє понад небеса велике.“ (Пс. 108:4) Коли бачимо перед собою красний і ласкавий Божий плян, можемо з пророком тільки закликати: „Насити нас вранці милосердем твоїм; і будемо радуватись і веселитись по всі дні наші! Звесели нас по мірі днів, в котрих понижив нас, по мірі літ, в котрих ми горя зазнали. Яви діла твої (коли станеш благословити людський рід) слугам твоїм, а величче над синами їх (над всіми людьми). І благословення Бога нашого нехай буде над нами. І діло рук наших утверди для нас. Боже утверди діло рук наших.“ — Псалма 90: 14:17.

“Чоловік обмеженого ума є звичайно немилосердний. До другого чоловіка буде прикладати совершенну міру і буде жадати, щоби він так поступав, але себе не хоче мірити тою самою мірою. Для того, если хто не поступає після совершенної міри, для такого не має милосердя. Широкого ума чоловік бачить, що він сам є несовершенний, і тому має милосерде до другого. Він сам добре розуміє се, що він потребує милосердя з рук Господа і тому радо оказує і другому милосерде. Чим більше і краще розуміємо, який є Бог, тим ясніше бачимо, що всякий суд треба лишити Йому, і пізнаємо, що нашою повинністю є обходитися ласкаво і приязно з нашими братами в певній мірі, а опісля з всіми людьми взагалі, памятаючи все на слова Ісуса: „Блаженні милосердні, бо такі милосердя доступлять.“

ПИТАННЯ ДО УСТУПУ

Для чого ап. Юда згадає в своїм посланні о милосерді Божім?

Що є милосерде? — 1.

Чи могуті сього світа уживають на добре свої власті? — 2.

До чого захочують апостоли Петро і Юда? — 3, 4.

Хто є жерелом милосердя? Що Він учинив для нас? — 5.

Чи тепер є добра пора для нас оказувати милосерде? — 6, 7.

Подай деякі приклади милосердя. — 8.
 Чи Бог мусить чинити людям милосердя? Чим Він оказав своє милосердя? — 9.
 Коли здійснився стх 2. Мойсея 15:13? — 10.
 Як чоловік оказує милосердя? а як Бог? — 11-12.
 Через кого Бог буде оказувати своє милосердя? Як було се показано в Мойсею? — 13.
 Чого потрібно ще людям, щоб оцінили милосердя Боже? — 14.
 Чи Бог об'являв своє милосердя пиянцям? — 15-17.
 Як Псалмівець описує будуче царство Христа? 18.
 Хто не отримає милосердя в будучім віці? Чи се користо навить для того, хто почитає Бога і оказує милосердя зглядом ближнього? — 19-22.
 Яка користь для того, хто покладає надію на Бога? — 23, 24.
 Де в осередок Божого милосердя? Наведи св. Письмо — 25, 26.
 Як Ісус оказував Боже милосердя? Дай приміри того? — 27-30.

Що Бог лучше любить: милосердя, чи жертву? — 31.
 Чи се є порушенням Закону, если хто оказує милосердя, спираючись на віру? — 32, 33.
 Чи Ісус научився милосердя, як був тут на землі? — 34.
 Чи милосердя в більшій мірі покажеться ще? — 35.
 Чи є які інші посудини милосердя окрім Ісуса? Хто такий? Чи се чесні люди? — 36-39.
 Під яким усянім будемо все могли отримувати Боже милосердя? — 40-43.
 Що тим ділаємо, коли заперечуємо милосердя ближньому? 44.
 Коли хто просив милосердя і отримав його, чи може він описати страждання його? Коли? — 45-46.
 Чи окрім милосердя отримуємо ще інші дари? — 47-48.
 Як благословення приготував Бог для Ізраїля і для цілого людського роду? — 49-50.
 Який є ум обмеженого чоловіка, а який широкого серця? 51.

Милий мій належить мені, а я Милому

— Пісня Пісень 6:3. —

Если добре зрозуміти, то Вибір є одна з найкращих повістей, яка описує о любови. Найперше бачимо любов Отця до нашого роду, котрого Він першесно сотворив на свою подобу, а котрий за свій непослух стягнув на себе справедливий осуд. Що за пречудна історія! Там описано як любов Отця лучиться тісно з Божою справедливістю; як дуже Бог полюбив світ, коли ми ще були грішниками, Він дав свого Єдинородного Сина, щоб був нашим Відкупителем, щоб привернути назад до божественної ласки і до щастя всіх тих, що схотять навернутися, коли визнають о сій великій любові його.

Як відмінний сей догляд о Бозі і о його милості від того, який ми колись мали, і який наповняв нас страхом і трепетом, думаючи, що Бог є сильний і всемогутий і премудрий, тільки бракує йому любови і милосердя. Що Він судячи від віків в небесах, зимно і холоднокровно ще перед сотворенням землі і чоловіка уявляв сотворити нас і рівночасно призначив нам нашу вічну долю; що Він ще тоді по добрій застанові, або як в деяких катехизмах сказано: „по раді волі своєї“ постановив поставити людей серед таких неприємних обставин, щоб тільки мала частина їх могла досягнути вічне блаженство, чи то в теперішнім віці, чи будучим; а величезна більшість їх, що уродилися в невідженстві, котрих понадто осіливш ще бог світа сього, мали народитися в грісі, і в грісі і в унадку пробувати і описати піснати їх за се у велике місце вічних мук, звідки вже ніколи не могли би видістатися, але серед великих болів і терпіння мали мучитися вічно, та хотий би навіть і заносили які молитви, Він вже ніколи не мав вислухати їх.

БОГ Є ЛЮБОВ

Але, як легко стає нам на серці, коли пізнаємо лучше Бога і його святе Слово, і переконуємось звідтам, що Бог є сама любов. Коли переконуємось, що всі ті давні вірування були фальшиві і неправдиві, противились св.

Письму і здоровому розумови, боне відповідали Божим прикметам: справедливості, мудрості любові і силі. Нам пригадуються наші діточі часи, коли наші родичі або старі діди оповідали нам байки, представляли страшного Бога, щоб в такий спосіб, — як вони думали — ми боялися кар і були їм послухні. Але коли ми про ці байки забули, чи радше, коли ми перестали боятися їх, бо вирости, ми пізнали різні блуди, яких нас навчено о Бозі, хотий правдива боязнь перед Богом є мудра і розумна річ, ми пізнали також, що різні теолози, щоб застрашити людей, щоб вистерігалися зла, неперекручували правди і фальшиво учили о Бозі. Ми переконалися, що „страх їх перед Господом Богом походить з наук заповідей людських“, а не Божих. — Ісаїя 29:13.

О, як легко стало нам на серці, коли ми пізнали, що Бог є справді Богом любови, котрий не тільки хоче спасти аж до останку, але й може спасти всіх тих, хто покладає надію на нього. А що Він хоче спасти пізнаємо з того, що Він постарався о се, що кожний член людського роду мусить прийти до ясного пізнання правди і його любови і буде мати нагоду оказати свій послух і досягнути життя вічне через Ісуса Христа.

Нам не раз робиться приємно, коли споглянемо взад і подумаємо в якій пронасти і гріховнім болоті колись находилися, а тепер Бог Єгова підніс нас з того і поставив наші ноги на скалу Ісуса Христа. Ми радуємось, коли згадаємо милосердя Боже, яке Він оказав для нас, що з кінцем віка помазав наші очі, що ми можемо бачити предивні річи, які містять в собі його Слово; коли згадаємо, як Він випроводив нас з темноти у своє „придивне світло“ і дозволив нам скинути з себе заслонку забобонів і нересудів, і дозволив нам зрозуміти св. Письмо і пізнати миліні переводи його, що затемнювали наше розуміння і закривали нам вид і не давали нам добре оцінити нашого Отця небесного, від котрого походить всякий совершенний дар, і всяке добро. — Яков 1:17.

НЕ ОДНА ОСОБА А МНОГІ ЗІСТАЛИ ВИБРАНІ БУТИ ЖЕНОЮ ХРИСТА

Слова поставлені на вступі цього артикулу, а вибрані з книги Пісень, оповідать нам о нинішній любові. Наш любий Отець, постаравшись о викуплення для цілого людського роду через Ісуса Христа, здійав ще більше. Він високо вивиснив і прославив нашого дорогого Відкупителя як в нагороду за все, що Він перетерпів, будучи послухним своєму Отцю (до Філіпін 2:8-11), а в додатку до цього Він постановив вибрати жону або співнаслідників в славі для свого Сина, нашого Спаси І. Христа. Не одну особу Він вибрав, щоб була женою, але багато осіб, однак в порівнянні з цілим світом їх є мало; вони є „малим стадом,” „вибраною Церквою;” вони, коли перейдуть свою пробу і будуть вірні аж до кінця, стануть невістою, женою Агніця.”

Хотий люди написали досі багато різних повістей, то однак ні одна з них не може рівнятися з тою, в якій описується про велику любов Христа до Церкви, як Він видав себе самого за неї і відкупив її своїм власним життям; як сі, що мають бути Його товаришами, є покликувані нести свій хрест, терпіти wraz з Ним і умерти, щоб таким чином могли зазнати Його любови і слави, засісти на Його престолі і бути в ласках Отця. Сеї справи ми не будемо тут подрібно розбирати. Про Церкву і про її славу з Христом вже не раз писалося, і читачі нашого журналу є заінтересовані з сею справою. Ми хочемо тут заінтересувати трохи з усіма, під якими можна стати членом Церкви, або коли Жених може прийняти нас до себе, або як можемо заповнити собі наш поклик і вибір і отримати становище чести і щастя, до чого ми зістали запрошені.

НЕ МНОГО МОЖЕ СКАЗАТИ ІЗ СЕРЦЯ: „Я НАЛЕЖУ МИЛОМУ.”

Повисні слова пояснюють нам цілу справу. Ніхто не може дістатися і належати до сеї спеціальної вибраної класи „невісти або жени Агніця,” хто не знає самого Агніця. Тому ніхто, ні поганські філософи, ні ніхто другий, если Він не знав про Христа і не визнавав Його своїм відкупителем, не може бути членом вибраної Церкви або невісти Христа Ісуса. Кождий, хто буде членом Церкви, сей буде міг щиро сказати: „Я належу Милому.” З того зовсім ясно, що много людей, котрі належать до різних т. зв. „церков” і є добрими їх членами, в дійсности не належать до сеї громади або Церкви Христа. Бо тільки мале їх число може сказати по щирости із серця: „Я належу Милому.” Щоби бути „невістою” Христа Ісуса потреба наперед бути оправданим, до чого приходится через віру і покуту, навернення і посвячення себе Богу бо тільки оправдані і початі святим духом можуть бути „покликані.” Бо хто може сказати: „Я належу Милому, такий не тільки чув про Христа Ісуса, але також учинив рішучий виразний контракт або угоду з ним. Сю угоду має він облягати в кождім своїм слові і ділі, на скільки має сил, если хоче бути прийнятий Христом як член Його невісти..

Св Письмо запевняє нас, що під теперішній час, коли зло панує, а бог цього світа осліплює серця багатьох людей, що тепер ніхто не може прийти до Христа, если Отець не притягне його. (Йоан 6:44) Отець в теперішнім часі не притягає цілого світа, а тільки тих, хто має віру. Світ в загалі буде Він притягати в будучім віці, в часі пановання Мессії, коли Ісус Христос wraz з своєю прославленою Церквою учинить, що ціла земля наповниться знанням о Бозі, як море водою.

Коли правда досягне чие серце і він починає її розуміти, тоді починає вона притягати його, але він може супротивитись їй, і не пійти за нею, не тільки в теперішній віці, але і в будучім. (Діяння Ап. :23) Та в сучаснім часі тільки мале число людей притягає правда до Христа Ісуса, бо тільки мале число їх знає о правді. І хотий многі противляться правді і не хотять скористати з нагоди і стати членом невісти Христової, то однак є ще такі, що радо приймають її і віддаються зовсім Христу, і таким чином є немов зв'язані з ним, а Він з ними.

ХТО ВІРНИЙ, СЕЙ МОЖЕ СКАЗАТИ „МИЛИЙ МИ НАЛЕЖИТЬ МЕНІ.”

Тільки кождий сам про себе може властиво сказати, чи він в дійсности прийняв запрошення зі сторони Бога, щоб віддав себе зовсім Богу (кн. Прип. Сол. 23:26; Римл. 12:1), щоби, если остане вірний своїй угоді аж до кінця, міг бути прийнятий, як член невісти Христової. Если ми є вірні і як довго позістаємо вірні, так довго можемо сміло казати і бути певні, що: „Мій Милый належить мені. І если будемо дійсно вірні аж до смерті,” то воскресни, будемо з Христом і будемо Йому подібні і будемо мати Його славу і сидіти на Його престолі. — Одкр. 3:21.

Кільки то наук криється в сих словах: Мій милый належить мені! Нам пригадуються слова св. Письма, де сказано: „Хто має Сина, сей має життя.” — вічне життя. Що більше, апостол запевняє нас, що хто має Христа, хто може по правді сказати словами св. Письма „Мій милый належить мені,” той в дійсности має „все.” А позаяк Христос є наслідником всього, а ми стали співнаслідниками з ним, тоді справді, „чи теперішнє, чи будуче, — все ваше, а ви Христові, а Христос Божий. (1 до Кор. 3:22,23.) Коли нам легко зробилося на серці, як ми довідалися зі св. Письма, що наші гріхи зістали прощені через заслугу дорогоцінної жертви Христа Ісуса на Голгофі, то оскільки більша радість огортає нас, коли знаємо, що ми дійсно злучені з преславним Сином великого Царя всесенної, — з Сином, котрого Отець дуже любить і посадив по правниці своїй і віддав Йому владу над всесенною.

Се обіцяне щастє в Христі не відноситься тільки до будучности. Справді, тепер не маємо ще ні чести ні слави, але по певнім часі вона обявиться. Але вже тепер Жених опікується, і стереже і помагає і потішає тих, що є Його зарученою дівою, свою Церкву, котра перебуває в святині. Тому хотий би ми переходили „до долини тїни смертної,” то не убоємося ніякого лиха, бо Він є

із нами, і його палиця і підпора потішають нас.

Всі вірні Господу, всі, що можуть сказати ці слова: „Мій милий належить мені, а я Милому,” мають не тільки приобіцяне будуче життя, але також, що Він буде і опікуватися нами тепер. Вони чують голос Ісуса: „Ось я з вами по всі дні, до кінця віку.” Він все є близько нас своїм духом, і виявляється своїм вірним в особливий спосіб через св. Письмо.

ВСІ ВЕЛИКІ І ДОРОГІ ОБІТНИЦІ НАЛЕЖАТЬ ДО КЛАСУ ВІРНИХ

Всі вірні Господу можуть властиво уважати за свої всі „великі і дорогі обітниці,” про які згадує св. Письмо. Такі чують голос свого Господа, котрий так каже: „В шістьох бідах він тебе поратувє, та й в сьомій не доторкнеться тебе лихо.” „Доволі з тебе моєї благодати.” „Клич мене в день тісноти (горя-клопоту), а я визволю тебе.”

Так ми є певні і знаємо, що люблящим Бога усе допомагає до доброго, котрі по постанові Його поклоняні (щоби бути женою Агнця). — Йов 5:19; 2. Кор. 12:9. Псалма 50:15, Римлян 8:28.

Який блаженний мир і спокій духа і сила переносити всі труднощі, як добрий жовнір Христа, яку витривалість і бодрість серед різних проб дають ці слова запевнення: „Мій Милий належить мені, а я милому,” сьогодні який язык не може ані оповісти, ані описати. Господь дозволив своїм вірним слугам, що вони в минувших часах переходили тяжкі і прикрі досвідчення, але так бодро і мужньо вони те все переносили, що світ мусів

їх подивляти. Вони переходили огненні проби, але світ не бачив, що між ними був схожий на Сина Божого. (Дан 3:25) Вони то все перетерпіли, бо вони є такі, що немов Невидимого бачать. (Жид. 11:27) Бідний світ, котрий не знає сього невидимого Приятеля, котрий не є запізнаний з сим небесним Женихом і не знає, як Він піддержує своїх в кожній потребі, справді світ гідний пожалування! Світ мусить сам нести свої тягарі, але діти Божі можуть зложити свій тягар у стін свого Спасителя, котрий так промовляє: „Прийдіть до мене всі знеможені та отягчені, а я впокою вас. — Мат. 11:28.

Але коли положення світа є тяжке і смутне, бо світ не знає нашого Жениха, то о скільки тяжче є положення тих, котрі колись знали Його, і відчували на собі Його ласкаву опіку і поміч у всіх хвилях свого життя, котрий був для них Порадником і їх провідником: а тепер покинули Його і стратили свою першу любов; забули, що були очищені з давних своїх гріхів і стали глухі на „великі і дорогі обітниці,” котрі належать до теперішнього як і будучого життя. Вони тепер дбають тільки о річі зникомі, що тривають тільки короткий час. (2. до Кор. 4:17,18) Їх положення є далеко гірше, аніж світа.

Ап. Петро каже: „Лучше би їм було не пізнати дороги правди, як пізнавши, відвернутись від переданої їм святої заповіді.” — 2. Петра 2:21.

Тому хто пізнав Христа, хто прийняв Його ім'я, нехай позістає в Нім. Нехай Його віра буде жива і охоча до праці. Ходім слідами Христа Ісуса, а таким чином зробимо, що наш поклик і вибір буде певний. Любім Христа цілим серцем, бо Він перший полюбив нас.

Десять заповідей - Обовязки зглядом Бога

„Мусиш любити Господа, Бога твого, всім серцем твоїм і всею душею і всею силою твоєю. — 5. Мой.6:5.

Потім, як Етро повернув до свого краю, Ізраїль помахав далі в сторону Синаї. Вид гір, а особливо гора Божа до котрої ізраїльський нарід зближався, зробила на них велике вражіння. До сього часу, Ізраїль переживаючи на рівнинах, не бачив гір. Видко, Мойсей розумів, що він має ставитися на сім місці перед Богом, бо коли Бог послав його до Єгипту, сказав йому, що Ізраїль має помолитися до Нього „під сею горою.” Се виглядало, немов Бог послав Мойсея до Єгипту, щоби він привів його нарід під гору Синаї, а сам тимчасом ждав там на них.

Скоро нарід розложився табором під горою, Мойсей сейчас пішов на гору, щоби отримати вказівки від Бога, що має далі ділати. І коли Мойсей зближався до вершка гори, почув голос Божий, котрий таке казав до нього: „Так возглаголем до дому Яковому вкупі з Ізраїлем. Ви бачили, що сотворив я в Єгипті лихим Єгиптянам; як ніс я вас орлиними крилами і всіх поприводив до себе.” (2. Мой. 19:3, 4) Ні одним слівцем не спімнув Бог, що вони нарікали на Нього в часі своєї

дороги; а говорив, як до дітей того, з котрими колись заключив завіт і назвав його ім'ям „Ізраїль,” та пригадав їм про свою любов до них і як Він немов на крилах орла приніс їх до себе.

Тепер Бог предложив їм, що хоче заключити з ними угоду, завіт, котрий если вони сповнять, учинить їх особливим скарбом для Нього поміж всіми народами на землі, „бо ціла вселенна є Його,” — сказав Бог. Що більше Він обіцяв, що учинить їх царством священиків і святою державою. Мойсей зійшов в долину і скликав всіх старших громадських ізраїльських і оновів їм слова Божі і увесь нарід пристав на слова Божі.

Мойсей повернув назад до Бога оповістити йому, що нарід годиться сповняти слова Його. І Бог розказав сповняти нарід, щоб був готовий на третій день; бо тоді Він мав объявити себе на горі Синаї всім людям. Казав покласти границю, щоб ніхто не важився переступити її, бо інакше мусів умерти. Коли труба стане трубити протяжно, тоді мали виходити з табору і приближи-

тися до гори і стати у відповіднім віддаленні. І народ приготувався, як було розказано.

На третій день рано на горі Синай почало греміти і блискати і показалася темна хмара і чути було сильний гук. Сі природні і надприродні з'явища переняли великим страхом увесь народ, так що увесь він дрожав. І вивірив їх Мойсей з табору і привірив їх біля гори. Ціла гора була немов один вулкан; вершок її палає огнем і густі хмари диму виходили з неї, а ціла гора дрожала, як би від землетрясіння. І вийшов Мойсей на гору, але скоро зійшов на долину, щоб остерегти Ізраїля перед небезпекою. Бо скоро минув їх перший страх, вони стали з цікавості приближатися до гори так священники, як і народ, і забули на небезпеку смерті, яка їм грозила.

І вийшов знова Мойсей на гору і сейчас з гори дався чути сильний голос, котрий висказував десять заповідей. Учувши голос Божий народ налякався дуже і утік від гори. І коли Мойсей зійшов в долину, народ промовив до нього: „Ти сам розмовляв з нами, то ми слухати мемо, та най не розмовляє з нами Бог, а то померемо.“ (2. Мой. 20:19) В такий спосіб сей народ, котрий мав нагоду стати слугами Божими для других людей показав на ділі, що він не є гідний бути близько Бога, як того від священників вимагалося.

Описав Бог дав десять заповідей Мойсейови, що були виписані на двох камяних таблицях. Є загальне переконання, що перших чотири заповіді, що відносилися до почитання Бога, були написані на одній таблиці, а прочі, що регулювали відношення чоловіка до чоловіка, були написані на другій. Перні чотири можна обняти сими словами: „Мусиш любити Господа Бога твого цілим серцем; а прочі тими: мусиш любити ближнього свого, як себе самого.“

Сі заповіді попередили слова заповідей, де Бог висказав, що Він Єгова, є їх Богом, котрий вивірив їх із землі єгипетської з дому неволі. Він обняв їм, що він любить їх і дає про них, і тому має повне право ждати від них, щоб віддавали Йому належний поклон, бо через це, що Він їх вивірив з Єгипту, доказав, що Він є живим Богом.

Перша заповідь Божа була: „Не будеш мати інших богів переді мною.“ Сими словами Бог давав їм вказівку, кого мають почитати. Він може розказати своїм слугам віддавати честь також кому другому, але такий розказ мусить вийти від Нього. Хотий люде знають, яка є заповідь Божа, то однак часто відвертаються від правдивого Бога, а віддають честь і поклон низшим божкам, котрих собі вибирають. Сатана скористав з того і під покривкою релігії відбирав від людей велику честь.

Друга заповідь була; щоб не робити собі образів, ні фігур на подібність нічого, що є на землі або на небі, і щоб їм не поклонятись. Бог сказав, що Він є ревнивий Бог, котрий не допустить і не може дозволити, щоб комусь іншому віддавати божеську честь, а не Йому. Бог не нестерпимував Єгиптян ні Асирійців, ні Вавилонців,

щоб вони не почитали і не кланялися твориву рук своїх або силам природи, але тим, котрі заключили з Ним завіт забороняв се чинити. Сей закон не забороняв красивих шук; ся заповідь забороняла тільки виробляти собі ідоли і їм віддавати честь і поклонятись їм.

Єгова сказав, що Він є ревнивий Бог, котрий карає гріхи родичів на дітях до третього і четвертого покоління. (2. Мой. 20:5) Сими словами висказано закон природи. Тут говорить о карі, яка чекає тих, що знають волю Божу і знають Бога, а однак не хочуть Йому підчинитись. За се чекає їх кара. Хто противиться Богу, на такого спадає кара і на його родину в природний спосіб через наслідство. Бог є ревнивий, тому хто легковажить його волю або не віддає Йому чести, сей бунтується проти Бога, а тим самим мусить стягнути на себе нещастя.

Трета заповідь звучала: „Не зивай імені Господа Бога твого на марно.“ Ізраїльтянин не міг брати імені Божого на дармо. Він не смів клястись іменем Божим, ані казати, що він ділає в імені Бога, коли в дійсності він тільки хотів досягнути свою ціль. Хто був легкий прийняти ідолів, такий легко собі брав імя свого Бога, як се бачимо в пізнійшій історії Ізраїльтян.

До четвертої заповіді „пам'ятай день суботний, щоб святити його“ додано ще сі слова: „бо шість день можна тобі працювати і робити всяке діло твоє, а день семиї, субота Господеві Твоєму.“ Бог установив так тому, бо Він сам відпочив великого сьмого дня, котрий є його сабатом. Бог передше назначив, коли мав принасти сабат, бо тоді не надала мана.

Здається, що закон був даний на Синаю п'ятого дня від часу, як Ізраїль опустив Єгипет; „того самого дня“ відко означає перший день місяця. Здається, Ізраїль прийшов під гору Синай сорок п'ятого дня по виході з Єгипту: Два дні Мойсей потребував, щоб зайти на гору до Господа і повернути назад до людей з вісткою від Бога, і описав знова йти на гору. Тоді то Бог приказав, щоб народ був готовий „третього дня“, се є, п'ятого дня. 1647 літ пізніше також п'ятого дня зійшло благословення на апостолів в Єрусалимі, коли то Бог дав їм свою силу, щоб могли заховати точно його закон.

З'явища, які були на горі Синай, коли Бог давав заповіді були образом великого потрясіння неба і землі, коли стануть розвалюватися інституції діявольські сього віка, що буде немов приготуванням до заложення царства Божого. Іншими словами, коли закон Божий має бути даний людям, Бог трясє небом і землею, щоб люде пізнали, що Він навіщає їх і дає їм свій закон, закон правди, праведності, який вони мають заховувати. Подібна подія зближається на світ, тому тепер і не можна нічого сталого завести на світі. Земля трясеться і не можна найти твердого фундаменту, щоб на ній що будувати.

Мусимо пам'ятати, що закон на горі Синай був даний тільки Ізраїлеві, щоб знав чого має держатись, і не був зовсім призначений для євангельського віку, що ро-

зпочався з приходом Христа Ісуса. Також сей закон не буде обов'язувати в часі царства Христового, хотияк принципи сього закону будуть все обов'язувати. Бог ніколи не відкличе ані не змінить принципів свого закону. Але ученик Христовий заховує сей закон в душі а не тільки в негативнім значінню, як був він даний Ізраїлеви; бо любов до Бога і до його ближнього і до правди є в його серці.

Закон на горі Синай в своїй негативній формі, се значить, котрий тільки наказував: не роби того, а того,

не кажи того і т. д., не буде обов'язувати світ ані Ізраїля в царстві Христа, бо закон божий, царський закон свободи, буде написаний в серцях людей і люди будуть старатися прославляти Бога. Тоді вже не будуть їм казати: не чини сього або того, але кождий з любови до Бога і до свого ближнього буде старатися із серця прославляти Бога і чинити добре своєму ближньому. Тільки, хто буде мати таке усноібленне, сей буде жити в щастю і мирі з Богом на віки на землі.

Десять заповідей - Обовязки зглядом чоловіка

„Мусии любити ближнього твого, як себе самого.“ — 3. Кн. Мойсея 19:18.

Перші чотири заповіді Божі регулювали відношення чоловіка до Бога. Отже треба було, щоби подібний закон регулював взаємне відношення чоловіка до чоловіка. Сих заповідей є шість.

Перша з них, є пята з ряду, звучить: „Шануй, чти, батька твого і матір твою, щоб ти довго жив на землі, що Господь Бог дасть тобі.“ Ап. Павло повторяє сю заповідь і каже, що з сєю заповіддю була получена обітниця, кажучи: „Поважай батька твого і матір: се перша заповідь з обітницею: щоби тобі добре було і щоби ти довго прожив на землі.“ (до Ефесян 6:1-3) Ся заповідь була дана зараз по сій, де було сказано, як чоловік має почитати Бога і заховувати його саббат.

Без сумніву Бог показав свою ціль, чому Він поставив заповідь шанувати вітця-матір зараз по заповіді о Собі. Бо слідуємим по Бозі, жерела всякого життя, приходять родичі, котрі заступають його перед своїми дітьми. Бог знав і се потверджує ціла історія, що не може бути взаємного і щасливого пожиття там, если люди не опираються на тих двох заповідях: Любити Бога і родичів.

Се дивна річ, що тільки з тою заповіддю лучиться обітниця довгого і щасливого життя. Правдоподібно, що хто почитає своїх родичів, такий ніколи не поступає зле зі своїми ближніми. Павло каже, що один зі знаків, що надходять послідні часи, буде се, що діти не будуть поважати своїх родичів. (2 до Тимот 3:1,2) І сиравлі, всім владає в очі, що теперішнє покоління є ненекірне своїм родичам. В многих случаях діти зовсім не зважають на родичів і зневажають їх, не так, як було передше. Діти кажуть тепер прийшов инший вік, инший час, і вони не потребують дивитись, як було колись. І йдуть тепер своїми дорогами.

Але за такий стан переважно родичі самі відповідають. Вони самі завинили, що діти сталися такими. Вони занедбали впоїти в серця дітей поважання до себе, а тільки учили їх, як жити в розкошах і забавах. І тоді поводитися з ними, як би з рівними собі. Коли дітям дозволяється кликати родичів кресним іменем, тоді нічого дивного, що вони не мають ніякого пошановання до родичів.

Правдою є, що за вїмкою Жидів ніхто з людей не був поставлений під Синайський закон. Та пізнійші т.

зв. Християне прийняли сих десять заповідей за свої, як свій прапор і тому відповідно мусять бути тепер відвічальні і терпіти за переступлення його. Як молодечий вік має дуже великий вплив на будуче усноібленне дитини, тому родичі повинні давати своїм дітям такі вказівки і науки, щоби вони, як виростуть і дійдуть до своїх літ, могли описля поважати їх і шанувати. Ап. Павло наводить сю заповідь і поручає її дітям Божим, або немов каже, що ся заповідь обов'язує дітей духового Ізраїля.

Шеста заповідь коротенька. Каже: „Не будеш вбивати.“ Се не значить, що життя не можна відібрати під ніяким услівям; бо навіть сам Бог освятив і назначив, коли можна і треба відібрати другому життя. Ся заповідь забороняє умисного убійства, коли хто прочумує і відтак відбирає другому життя. Отже всяке умисне відбирання життя, чи собі, чи другому, є забороненнє сєю заповіддю. За своє життя кождий відповідає перед Богом, і тому можна відібрати йому тільки відповідно до Божого закону. Для Ізраїля такий закон був даний на горі Синай; а для людей взагалі був даний зараз по потопі..

В нинішних часах в світі зростає що раз більше змагання, щоби кару смерти усунути зовсім. Се діється тому, бо люди стають більше гуманітарними, і в часті тому, бо деякі думають, що такий йде по смерті на вічні муки. Як з того видко, то люди немов ставлять вище людське життя, як Бог, котрого закон домагався кару смерті, щоби заховати святість життя. Сі, що боляться, що хто умре насильною карою, не знають того, що Бог приготував і для убитого ратунок, як і для прочих людей.

Попередні заповіді були дані проти переступників загального пожиття. Сема заповідь є проти чужоложства. Вона жадає, щоби особа шанувала не тільки себе, а також і свого ближнього. Чисте життя і святе життя — от що поручає ся заповідь.

Осьма і девята заповідь забороняла забирати чужу річ або добре імя свого ближнього. Сі заповіді забороняли красти яку небудь річ, або свідчити ложно проти ближнього свого.

Десята заповідь забороняла всякі грішні гадки. Позаяк сей гріх був знаний тільки тому, хто таке думав,

тому ся заповідь звертає увагу на тайні гріхи, котрі не є знані і видні на зверх, але о котрих Бог знає. Іншими словами, сей закон Божий обіймав в собі все. Жадав добрих діл на зверх, але також і чистого серця. Тому пророк писав „Від гріхів тайних очисти мене.” Псалма 19:12.

Коли Ісус Христос прийшов на світ, Він учив закону Божого, але не в тім виді, як він був даний на горі Синаї. Він сказав, що Він прийшов сповнити закон Божий, а не усунути його, як деякі думали довгі часи. Він учив, як треба жити праведно, і щоб все заховувати із серця. Ісус сказав, що хто ненавидить свого брата, сей близький статись мордерцею; хто з пожаданнем споглядає на жінку, такий так само грішить, як би і зчужоложив.

Хотий закон на горі Синаї приказував не робити свого і того, то однак він рівночасно наказував робити тільки добре, як се бачимо із 5 кн. Мойсея 6:4-6: „Слухай Ізраїлю: Господь Бог наш єдиний Господь! І мусиш любити Господа Бога твого всім серцем твоїм і всею душею твоєю і всею силою твоєю. І слова сі, що я заповідаю тобі сьогодні, мусять бути в серці твому.” І так само сказано в 3. кн. Мойсея (19:18): „Мусиш любити ближнього твого, як себе самого.”

Є одна сторона в Синайськїм законі, на що мало хто звертав увагу. Ап. Павло в посланні до Римлян (7:7), котре писав до тих, що знали його і вірили йому, каже, що закон замість бути помічю для Ізраїля, як про се всі думали, був в дійсности перешкодою для них. Пише: „Я й не знав би гріха, як тільки через закон;

і похоти не знав би, коли би закон не говорив: Не пожадай.” З сього бачимо, що ніякий закон не може нічим помічи зіпсованому людському серцю. Закон, котрий казав: Не жадай, немов побуджував жадати, і таким чином чоловік став думати, а описав і згрішив ділом. Правдива дорога, що веде до поправи і направи, ми вже повище сказали. Іменно: Зацінити в людське серце бажання праведности; і хто се осягне, такий не буде потребував писаного закону на камінних таблицях, бо в його буде закон виписаний в його серці.

Хотий ученик Христовий не є під законом Синайським то однак він не є вільний від тілесних покус, ні також від покус, які насуває йому сатана. В посланні до Ефесян ап. Павло наминає послідователів Христових, щоб вони за всяку ціну були далекі від річої земських і тілесних. Послідователі Христові може виправді не буде мати покуси, щоби що вкрати, але за се може прийти. І се дуже часто трапляється, що приходить покуса, щоби він сказав неправду або збрехав, або децю додав або прибавив, коли бесіда о своїм ближнім, чи браті. Мала неточність, або прибільшення є причиною фальшивого свідцтва. А знова бажання служити по зборах або бажання, щоби його хтось узнавав чимсь, приводить часто біль і смутку серця.

Так отже сих десять заповідей Божих вглядали глибоко до сердець Ізраїля, вказуючи йому на його гріх, бо пожадання є корінем гріха. Також ученики Христа мають уважати на себе, бо інакше і вони готові упасти і гріх може взяти верх над ними.

ВЕЧІР МОЛИТВИ І СЛОВА ДО РОЗВАЖУВАННЯ

Текст з манти на 20 жовтня 1926.

„Будьте отже мудрі, як вужі а тихі, як голуби.” — Мат. 10:16
О, коли-б всі діти Божі могли научитися мудрости і розумно проповідати правду! Ісус Христос учить нас бути не тільки мудрим, як вужі і тихі, як голуби, але Він показав се на собі самим, коли при одній нагоді сказав до учеників: „Ще много маю вам говорити, та не можете тепер знести.” Ми також повинні розуміти, що не кожний час надається на се, щоби згадувати кожну правду, і також що можна предложити правду в мудрий спосіб і в немудрий. Не вистарчить, если тільки не будемо говорити неправди; не вистарчить если будемо говорити правду, але маємо уважати на се, щоб ми говорили правду із любови, а любов звичайно усе старається представити розумно, щоби осягнути, як найбільше добро.

Текст з манти на 27 жовтня 1926

„Дні мої в руках твоїх.” — Псалма 31:15.

Всі Господні слуги посвящали своє життя на жертву, коли сталися послідователями Агнця. Если би вони все розуміли, що то значить бути посвяченим, вони були би раді, щоби се їх посвячення скінчилося і осягнуло ціль кожної хвили, если є така Господня воля, не робить ріжнці в який спосіб і якою дорогою Правдинне Боже сього доконає. Всі посвячені повинні пам'ятати, що без волі Отця небесного не спаде їм з голови ні один волос. Успосіблення їх серця повинно бути тако, як се висказав наш дорогий Відкупитель: „Чашу, яку дав мені Отець, хіба не пити її?”

Текст з манти на 3 Падоліста 1926

„Пильнуйте та молисься, щоб не ввійшли в спокус: бо дух охо-

чий, але тіло немічне.” — Матей 26:41.

Деякі Християне роблять помилку, бо моляться, але не пильнують себе; інші знова уважають на себе, але не моляться. Та найневійша і найвласніша дорога є ся, яку вказав Христос: молитися і уважати на себе рівночасно. Маємо уважати на себе і стеречися перед покусам, які походять від світа, тіла і дявола. Маємо уважати на всі заохоти, які подає Боже Слово, як воно сповіщається в наших очах; маємо уважати на великі знаки і зміни які діються тепер. Маємо на все уважати, що може скріпити в нас віру і надію, переданість і любов, а при тім не переставати молитись. Ми повинні молитись разом, як люди Господні; ми повинні молитись в наших домах, як родина одна: ми маємо молитись кожний сам в собі.

Текст з манти на 10 Падоліста 1926

„Любов не веселиться неправдою, а веселиться правдою.”

— 1 до Коринтян 13:6.

Питання, чи засади добра і зла так сильно укоренились в моїм умі, і чи я є так в згоді з правдою і з всім, що добре, і противлясь злу, що я не дозволив би на зло, а мусів би його осудити, навіть хотий би се приносило мені користь? Далше, чи на стільки я люблю добре і правду, що радуєся нею і тішуся, коли вона розширяється, хотий би се мало навіть погалити мої попередні поняття або погляди або мало принести яку некористь в моїх земських справах? Любов Божа, котру апостол описує тут, як духа дітей Божих, є така, котра є далека від самолюбства і котра опирається на певних і сталих засадах, котрі з кожним днем маємо що раз то більше розпізнати і за всяку ціну їх придержуватись.

Повідомляємо, що вже вийшла і є в полотняній оправі книжка ФОТОДРАМА СОТВОРЕННЯ готова до висилки, як також, що ціна зїстала зменшена а саме в полотняній оправі лодиноке числє буде коштувати 75 центів. — Тому просимо, щоби зго-

мадження подали число замовлень, а се тому, що наклад її на вичерпанню. Братя з Канади повинні писати до відділу в Торонто

Хто з братів бажає вислати літературу до старого краю, нехай звертається з тим впрост до гол. квартири в Брукліні